

Arrest

nr. 50 449 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en waarbij beslist wordt tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 januari 2005 een visumaanvraag gezinshereniging in.

1.2. Op 17 mei 2005 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in.

1.3. Op 5 augustus 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 1 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 14 mei 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 29 mei 2009 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.7. Op 2 juli 2009 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2009 diende verzoekster een actualisatie van voormelde aanvraag in.

1.8. Op 30 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en waarbij beslist wordt tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoekster op 9 augustus 2010 betekend.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Criterium 2.8A vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene zelf verklaart in België te zijn aangekomen op 15.04.2005, wat een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Betrokkene verklaart ook dat haar broers en andere familieleden in België wonen, maar betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor, noch verklaart zij waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Ook meldt zij dat zij in België onderhoudsgeld ontvangt. Dit element kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien zij dit ook in haar land van herkomst kan ontvangen via internationale bankverrichtingen.

Het feit dat betrokkene sinds 15.04.2005 in België zou verblijven, verschillende lessen Nederlands, een inburgeringscursus en wiskundelessen heeft gevolgd, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor

Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.'

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoekster, rekening houdend met haar betoog, de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt

"(...) De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd, Er wordt zelfs geen onderscheid gemaakt of betrokkene een man of een vrouw is. De summier gegeven motivering kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Gelet op het feit dat verzoekster het grondgebied moet verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bij gevolg niet evenredig met de gevolgen.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bij gevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast.

2.4. De stelling van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing vaag is en niet de feitelijke en juridische gegevens weergeeft die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zet op een voldoende bevattelijke en tevens uitgebreide wijze uiteen waarom de aangehaalde redenen niet voldoende zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Verder verwijst de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, naar het artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en zet het de reden voor het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op een voldoende bevattelijke wijze uiteen.

2.5. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

2.6. Verzoeksters bewering dat zelfs geen onderscheid gemaakt wordt of betrokkene een man of een vrouw is mist opnieuw feitelijke grondslag aangezien de bestreden beslissing gewag maakt van de woorden “zij” en “haar”. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk verwezen naar de persoonlijke situatie van verzoekster, namelijk de elementen die zij kenbaar gemaakt heeft in haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag.

2.7. Met haar theoretisch betoog en kritiek die feitelijke grondslag mist, toont verzoekster geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

2.8. Waar verzoekster in fine van haar betoog nog opwerpt dat *“Gelet op het feit dat verzoekster het grondgebied moet verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen.”*, dient de Raad op te merken dat verzoekster met dit bloot betoog geen schending van het evenredigheidsbeginsel aantoonst.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKÀ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKÀ